

Άγιος Γεώργιος Τροπαιοφόρος

23 Απριλίου

Ο Άγιος Γεώργιος, έχει μεγάλη αξία,
τόν σέβεται και τόν τιμᾶ ὅλη ἡ Ὁρθοδοξία.

Μεγαλομάρτυς ἔγινε μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴ χάρη
γιατ' ἦτανε ἀπὸ μικρὸς δικό του παλληκᾶρι.

Ἀπὸ πατέρα ὀρφάνευσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη,
ἔφυγε ἀπὸ τὴν Καισάρεια, πῆγε στὴν Παλαιστίνη.

Εἶχε σοφὸ διδάσκαλο τὴν εὐσεβῆ μητέρα,
γιὰ τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἔλεγε νύχτα-μέρα.

Τοῦ διάβαζε μὲ σεβασμὸ τοὺς βίους τῶν Ἀγίων,
κι ἔπαιρνε παραδείγματα γιὰ τὸ δικό του βίο.

Καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε εἰς τὸν Στρατὸν πηγαίνει,
κι ἀγωνιστὴς γιὰ τὸν Χριστὸ προσπάθησε νὰ γένη.

Ἀπὸ μικρὸς ἦταν πιστὸς καὶ εἶχε καλοσύνη,
εἰδωλόατρος γύριζε εἰς τὴν χριστιανοσύνη.

Μεγάλα κατορθώματα ἀνδρείας εἶχε κάνει,
καὶ γενναιότητας πολλῆς, εἶχε αὐτὸς στεφάνι.

* * *

Ἦταν Διοκλητιανὸς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη
ἴμβροτος αὐτοκράτορας γιὰ τὴν χριστιανοσύνη.

Ὅσοι δὲν προσκυνούσανε τ' ἄψυχα ἀγάλματά του,
τοὺς ἐβασάνιζε σκληρὰ ἢ ἄπονη καρδιά του.

Ἐχαιρε σὰν τὸν Νέρωνα, κι ἤθελε τὰ λιοντάρια
νὰ τρέφονται μὲ χριστιανούς, ἄθῳα παλληκᾶρια.

Ἐπέγραψε διαταγὴ μὲ τὸ δικό του χέρι,
κι ἤθελε τοὺς χριστιανούς στὰ εἰδῶλα νὰ φέρη.

Σὰν τ' ἄκουσε ὁ Γεώργιος δὲν συμφωνεῖ μαζί του,

Λυπότανε τούς χριστιανούς, πονούσε ή ψυχή του.

Ἐμπρός στον αὐτοκράτορα λέγει με παρόησία
να μη φονεύσουν χριστιανούς, γιατ' εἶναι άμαρτία.

Κι ἔμεινε ό αὐτοκράτορας με πικραμένα χείλη,
πώς εἶχε ό Γεώργιος τούς Χριστιανούς για βέλη.

Και λέγει στον Γεώργιο, πώς εἶν' ή πίστη πλάνη,
κι αν δεν τιμα τα εἶδωλα, σίγουρα θα πεθάνη.

Του ἔταζε άξιώματα μεγάλα να του κάνει,
ό Άγιος άρνήθηκε τὸ πρόσκαιρο στεφάνι.

Και άπαντα στον βασιλιά, πώς νουν του δεν άλλάζει,
και άπ' τον άληθινό Θεόν, άνώτερο δεν βάζει.

Τότε ωργίσθη ό βασιλιάς, δίδει παραγγελία,
να βάλουν στον Γεώργιον μεγάλη τιμωρία.

Του δέσανε τα χέρια του και σουβλερα κοντάρια
πληγώσανε τὸ σῶμα του σαν άγρια λιοντάρια.

Ἐκανε θαυμα ό Θεός, τα δόρατα σιδερένια
λυγούσανε και πέφτανε, σαν νατανε κερένια.

Σε σκοτεινό ύπόγειο τον ρίξαν που βρωμοῦσε,
και τον βασάνιζαν σκληρα εκεί να ξεψυχοῦσε.

Του δέσαν και τα πόδια του και πέτρα σαν μαχαίρι
στο στήθος του την ἔβαλαν, βαριά να ύποφέρη.

Δεν μπόρεσ' άπ' τούς πόνους του αναπνοή να πάρη,
μα όλα τα υπέμενε για του Χριστου τη χάρη.

Και ό Διοκλητιανός ποῦχε χαιρεκακία,
του ἔκανε άνάκριση, γιατ' εἶχε άπορία.

Για πές μου, ω Γεώργιε, άλλαξες τὸ μυαλό σου;
και αν ἔμετανόησες, ποῦναι καλό δικό σου.

Κι ό Άγιος του άπαντα· ἔμένα τὸ μυαλό μου
ποτέ δε θε να άρνηθη τον Ἰησου Χριστό μου.

Ἐθύμωσε ό Βασιλιάς στα λόγια του Αγίου,

κι εἶπε νὰ ἐτοιμάσουνε τροχὸ τοῦ μαρτυρίου.

Μὲ ἓνα σχοινὶ τὸν εἶχανε εἰς τὸν τροχὸν δεμένο,
καὶ ἔγινε τὸ σῶμα του κατακομματιασμένο.

Ἐπέφερε ἀπ' τὶς πληγὲς καὶ ἀπονιὰ τὴν τόση,
παρακαλοῦσε τὸν Θεὸν νὰ τότε δυναμώση.

Κι ὁ βασιλιάς πού ἔβλεπε, λέγει μὲ εἰρωνία,
πῶς ὁ Θεὸς του δὲν βοηθᾷ σ' αὐτὴ τὴν τυραννία.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἀσπλαγχνία του, πῆγε νὰ θυσιάση,
καὶ τοὺς ἀνύπαρκτους Θεοὺς νὰ τοὺς ἐγκωμιάση.

Τὴ ἴδια ὅμως τὴ στιγμὴ ὁ οὐρανὸς μαυρίζει,
μὲ ἀστραπὲς καὶ μὲ βροντὲς τὸν βασιλιά φοβίζει.

Κι ἐκεῖ ἀκούστηκε φωνὴ Πατρὸς τοῦ οὐρανόου,
κι ἔδινε θάρρος δύναμη τ' Ἁγίου Γεωργίου.

Μὴ φοβηθεῖς Γεώργιε, κι εἶμαι πάντα μαζί σου,
σοῦ λέγω, συμπαρίσταμαι, ἀκούω τὴν προσευχὴ σου.

Ἀκόμα ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ἔγινε ἓνα θαῦμα,
ἄγγελος ἀπὸ τὸν τροχὸ τὸν λύνει ἐν τῷ ᾄμα.

Ὁ κόσμος σὰν τὸ εἶδε αὐτό, τὸ θαῦμα ποῦχε ἐγίνη,
βαπτίστηκαν καὶ πίστεψαν εἰς τὴν χριστιανοσύνη.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ βασιλιάς ἀπ' τὸν τροχὸ λυμένο,
τὸ πρόσωπό του ἔγινε πιὸ ἔξαγριωμένο.

Τοῦ λέγει ὁ Γεώργιος μὲ θάρρος καὶ ἀνδρεία·
μὲ ἐλευθέρωσε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν τυραννία.

Εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ἂν θέτε νὰ σωθῆτε,
μισήσετε τὰ εἰδῶλα καὶ χριστιανοὶ γενῆτε.

Ὁ βασιλιάς ἐθύμωσε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη,
τὸν ἔβαζε ὁ σατανᾶς νὰ μὴν ἀλλάξη γνώμη.

Φωνάζει ἀξιωματικούς, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀκοῦνε,
θένε νὰ γίνουν χριστιανοὶ κι αὐτοὶ νὰ βαπτιστοῦνε.

Κι ἔβγαλε μία διαταγὴ, ὅλους νὰ θανατώση,

κι ἀπ' τὸ δικό του τὸ σπαθί, κανεὶς νὰ μὴ γλιτώσῃ.

Κι ἔγινε φοβερὴ σφαγὴ μὲ τὸ δικό του χέρι,
μαύρισε σὰν τὸν κόρακα· δὲν ἦταν περιστέρι.

Τὸν Ἅγιον Γεώργιον φοβότανε μὲ τρόμο,
γιατὶ ὠδήγησε πολλοὺς εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸ δρόμο.

Κι ἔτρεμε ὁ βασιλιάς, δὲν ξέρει τί νὰ κάμει,
τὴν δύναμή του ἔχασε, σὰν τὸ ξερὸ καλάμι.

Ἄλλα βασανιστήρια μέσ' στὸ μυαλό του βάζει,
νὰ ρίξουνε τὸν Ἅγιο σ' ἀσβέστη ὅταν βράζει.

Τρία ἡμερόνυχτα στὸν λάκκο τὸν εἶχαν βάλει,
ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν φύλαγε καὶ πάλι.

Σὰν βγῆκε πάλι ζωντανὸς εἶδανε τὴν ἀξία,
πῶς τὸν λευτέρωσε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν τιμωρία.

Ὁ βασιλιάς ἐνόμιζε πῶς ἔκανε μαγεία,
μέσα στὸν ἀσβεστόλακο καὶ βρῆκε τὴν υἰεΐα.

Τοῦ λέγει ὁ Γεώργιος· δὲν ἔκανα μαγεία,
καὶ ἐτοιμάσου ν' ἀρνηθῆς τὴν εἰδωλολατρεία.

Χριστιανομάχος ἦτανε κι εἶχε ἀποφασίσει,
δὲν ἤθελε ὁ Ἅγιος οὔτε στιγμή νὰ ζήσει.

Λέγει νὰ τοῦ φορέσουνε παπούτσια σιδερένια,
νὰ κοκκινίσουν στη φωτιά καὶ μὲ καρφιά μπηγμένα.

Ὁ Ἅγιος τὰ φόρεσε, κάνει τὴν προσευχή του,
πάλι τὸν φύλαξε ὁ Θεός, ἦταν πιστὸ παιδί του.

Προσεύχονταν εἰς τὸν Θεὸ γιὰ νὰ τόνε βοηθήσῃ,
καὶ νὰ τοῦ δίνει δύναμη, ἔτσι νὰ προχωρήσῃ.

Καὶ ὅταν ἐτελείωσε θερμὰ τὴν προσευχή του,
ἀμέσως θεραπεύτηκαν τὰ πόδια κι ἡ πληγὴ του.

Συκοφαντεῖ ὁ βασιλιάς πῶς ἔκανε μαγεία,
καὶ ὅτι ὁ Γεώργιος ἔχει ἀνοησία.

Ἀνόητος σύ 'σαι βασιλιά, κι ἔχεις ἀναισθησία,

τὰ θαύματα ὄλου του Θεοῦ τὰ θεωρεῖς μαγεία.

Δὲν ἄντεξε τὸν ἔλεγχο τ' ἁγίου Γεωργίου,
διέταξε νὰ ραβδίζουμε τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου.

Μὲ βούνευρα τὸν ἔδεραν στὰ στήθη καὶ στήν πλάτη,
μὰ τὸν ἠγάπα ὁ Χριστός, τοῦ γιάτρευε τὰ πάθη.

Τοῦ δώσανε θανατικὸ φάρμακο νὰ πεθάνη,
προσεύχεται ὁ Ἅγιος καὶ ἄχρηστο τὸ βγάνει.

Ἀνέστησε ἓνα νεκρὸ μὲ θαῦμα ποῦχε κάνει,
ἓναν αἰῶνα ἀκριβῶς στὴ γῆ εἶχε πεθάνει.

Ἐνὸς πτωχοῦ Γλυκέριου τὸ βόδι εἶχε ψοφήσει,
μὲ προσευχὴ ὁ Ἅγιος τ' ἀνέστησε νὰ ζήση.

Τὴν νύχτα μέσ' στὴ φυλακὴ τὴν προσευχὴ του κάνει,
καὶ φανερώθηκε ὁ Χριστός, τοῦ ἔβαλε στεφάνι.

Τοῦ εἶπε, ὦ Γεώργιε, καθόλου μὴ φοβᾶσαι,
ἦρθε ἡ ὥρα τῆς χαρᾶς, πάντα μαζί μου θά 'σαι.

Κατάλαβε ὁ Ἅγιος ὅτι τὸ ὄνειρό του
σίγουρα ἦταν θεϊκό, τιμὴ στὸ πρόσωπό του.

Κι εἶπε στὴν ὑπηρέτη του· τὸ τέλος πλησιάζει,
ποῦ θὰ ταφῆ τὸ σῶμα του, ὁ Ἅγιος διατάζει.

Στὴν Παλαιστίνη νὰ τὸ πᾶς εἰς τὸ χωριὸν Λύδδα,
γιατ' εἶναι τῆς μητέρας μου ἐκείνη ἡ πατρίδα.

Ὁ Ἅγιος ἀνακρίνεται ἀπὸ τὸν βασιλέα,
ποῦ λέγει λόγια πονηρὰ γεμάτα κολακεία.

Νὰ θυσιάση στοὺς θεούς, τοῦ ἔταζε παλάτια,
κι ὁ Ἅγιος ἀμίλητος τὸν κοίταζε στὰ μάτια.

Τοῦ λέγει τότε ὁ βασιλιάς· τί σκέπτεσαι νὰ κάνεις;
θὰ προσκυνᾶς τὰ εἰδῶλα, ἢ θέλεις νὰ πεθάνης;

Θὰ πάρεις τὴν ἀπόφαση σὰν πᾶμε στὸ Ναό σας,
νὰ δῶ ἐγὼ προσωπικῶς τὸ εἰδῶλο τὸ δικό σας.

Ἐχάρηκε ὁ βασιλιάς, στὸν δρόμο προχωροῦνε,

στὸν εἰδωλολατρικὸ ναὸ ἐκεῖ μαζί νὰ μποῦνε.

Ὁ κόσμος ἐπερίμενε ὅλους μὲ ἀγωνία,
νὰ δοῦν τ' ἀποτελέσματα σ' αὐτὴν τὴν συμφωνία.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἔκανε τὸ σταυρὸ του,
συντρίφθηκε τὸ ἄγαλμα (τ' Απόλλωνα) ἐμπρὸς του.

Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε θεοί, ἔκραζαν τὰ δαιμόνια,
ἀνθρώπους περιπαίζουμε ἀπ' τὰ παλιὰ τὰ χρόνια.

Ὁ Ἅγιος διέταξε νὰ φύγουν ἀπ' ἐμπρὸς του,
γιατὶ ἀληθινὸς Θεὸς εἶν' ἄλλο ὁ δικός του.

Τότε ἄρχισαν τὰ κλάματα, μὲ συφερτὸ μεγάλο,
ἔφυγαν ὅλοι οἱ δαίμονες, χωρὶς ν' ἀντέξουν ἄλλο.

Συντρίφθηκαν τὰ εἰδωλα καὶ ἔγιναν κομμάτια,
κι οἱ εἰδωλολάτρες ἱερεῖς εἶχαν κλαμμένα μάτια.

Σὰν ἄκουσε τὸ θόρυβο ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα,
γυναίκα Διοκλητιανοῦ, εἰδωλολάτρη ἄνδρα.

Τὸν Ἅγιο Γεώργιον πῆγε νὰ εὐχαριστήση,
γιατ' εἶχε πόθο ἅγιο, μὲ τὸ Χριστὸ νὰ ζήσει.

Σὰν εἶδε ὁ Αὐτοκράτορας αὐτὰ τὰ γεγονότα,
ὅτι γινόσαν Χριστιανοί, οἱ εἰδωλολάτρες πρῶτα,

ὑπέγραψε διαταγὴ νὰ ἀποκεφαλίσῃ
τὸν Ἅγιον Γεώργιον, δὲν ἤθελε νὰ ζήσει.

Καὶ τὴν γυναίκα του μαζί, δίχως νὰ τὴν πονέση,
διέταξε ὁ ἄσπλαγχνος κι ἐκεῖνη νὰ φονεύσῃ.

Τὴν πῆρε ὅμως ὁ Θεὸς προτοῦ νὰ μαρτυρήσῃ,
ἠθέλησε εἰρηνικὸ τέλος νὰ τῆς χαρίσῃ.

Τριακόσια τρία μετὰ Χριστόν, 23 Ἀπριλίου,
ἔγινε ἡ τελείωσις τ' Ἁγίου Γεωργίου.

Προτοῦ ἀποκεφαλίσθῃ, κάνει τὴν προσευχή του,
δέηση κάνει στὸν Θεὸ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ του.

Τοῦ ἔκοψαν τὸ κεφάλι του, ἔσκαψαν τὸν ἀχένα,

καὶ ἐποτίσθηκεν ἡ γῆ μετ' Ἁγίου τὸ αἷμα.

* * *

Πολλά ἔναι καὶ ἀναρίθμητα τὰ θαύματα τ' Ἁγίου,
γράφουμε λίγα ἀπ' τὰ πολλά, τοῦ ἐδικοῦ του βίου.

Δύο γονεῖς εἰς τὸν στρατὸν στείλανε τὸ παιδί τους,
στὸν Ἅγιον Γεώργιον κάνουν τὴν προσευχή τους.

Κι ἔγινε τότε πόλεμος, καὶ αὐτὸ τὸ παλληκάρι
αἰχμάλωτο τὸ πήρανε μαζί τους οἱ Βουλγάροι.

Τὴν εἶδηση τὴν μάθανε ἀμέσως οἱ γονεῖς του,
στὸν Ἄη Γιώργη ἔκαναν καὶ δυὸ τὴν προσευχή τους.

Τὸ πήρε ἀξιωματικὸς αὐτὸ τὸ παλληκάρι,
στὸ σπίτι νὰ τὸν βοηθᾷ, τοῦ ἔκανε τὴ χάρη.

Μία μέρα ζέστανε νερὸ στ' ἀφεντικὸ νὰ φέρη,
καὶ μία κανάτα κράταγε γεμάτη μετ' τὸ δεξί του χέρι.

Στὰ σκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ βλέπει ἓνα καβαλλάρι,
πάνω σε ἄσπρο ἄλογο ποὺ πῆγε νὰ τὸν πάρῃ.

Τοῦ λέγει κάτσε πίσω μου, κρατοῦσε μία κανάτα,
μαζί μετ' τὸ ζεστὸ νερό, ποὺ θὰ ἔπλεναν τὰ πιάτα.

Καβαλλικεύει ὁ νεαρός, ἔκανε ἵππασία,
κι ἔτσι ἐλευθερώθηκε ἀπ' τὴν αἰχμαλωσία.

Τὸ πῆγε μετ' στὸ σπίτι του, τὸ δίνει στοὺς γονεῖς του,
κι εὐχαριστοῦσαν τὸν Θεό, ποὺ ἔζησε τὸ παιδί τους.

Τὸ ἴδιο θαῦμα ἔγινε στὴ Λέσβο Μυτιλήνη,
μίας χήρας πῆραν τὸ παιδί τὴν ἐποχή ἐκείνη.

Στὸν Ἅγιον Γεώργιο κάνει τὴν προσευχή της,
κι ἀμέσως ἐλευθέρωσε ὁ Ἅγιος τὸ παιδί της.

Ὁ Ἅγιος μετ' ἀκόντιο σκότωσε ἓνα θηρίο,
γιατὶ ἀνθρώπους ἔτρωγε σ' ἐκεῖνο τὸ χωρίο.

Τὸ κάθε σπίτι ἔπρεπε νὰ δίνη κάθε μέρα
εἰς τὸ θηρίον γιὰ τροφή, ἢ γιό, ἢ θυγατέρα.

Καὶ ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ σὲ μία βασιλοπούλα,
τὴν παίρνει ὁ Ἅγιος μαζί στ' ἀλόγου τὰ καπούλια.

Ὁ δράκοντας ἐνόμισε τροφή πὼς θὰ τοῦ δώση,
μὰ τὸν κονταροκτύπησε καὶ τόειχε θανατώσει.

Ὅλους τοὺς ἐλευθέρωνε μὲ τὸ δικό του τρόπο,
εἶχε ἀγάπη στὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκήρυττε Ἰησοῦ Χριστὸν σὲ ὅλα τὰ χωρία,
καὶ καθαιρέτης ἦτανε στὴν εἰδωλολατρεία.

Μεγαλομάρτυς Ἅγιος μὰ καὶ τροπαιοφόρος,
καὶ στὸν ἑλληνικὸ στρατό, παντοῦ σημαιοφόρος.

Στὸ Ἅγιον Ὅρος στὸν Βορρᾶ εἶν' ἓνα μοναστήρι,
χριστιανικοὶ μονάζουνε, Βούλγαροι, καλογηῆροι.

Ζωγράφου ὠνομάζετο καὶ ἔχει σημασία,
κι ἀκούσετε νὰ μάθετε ὅλη τὴν ἱστορία.

Ὅταν τὸ ἔκτισαν ἐκεῖ αὐτὸ τὸ μοναστήρι,
ὄνομασία γύρευαν νὰ βροῦν οἱ καλογηῆροι.

Διαφωνία εἶχανε γιὰ τὴν ὄνομασία,
καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἔλυσε αὐτὴν τὴν ἀπορία.

Ἐκαναν τότε προσευχή, ἦτανε τρία μέλη,
γιὰ νὰ ἐκλέξει ὁ Θεὸς τὸν Ἅγιο ποῦ θέλη.

Ἄγιογράφοι ἦτανε καὶ ἔκαναν εἰκόνες,
τίς κλείδωναν μὲς στὸ κελλί κι ἦταν τὴν νύχτα μόνες.

Ἐνα πρῶτὸ ποῦ ἄρχισαν ἀγιογραφία πάλι,
βλέπανε θαῦμα στὸ κελλί μὲ ἐκπληξη μεγάλη.

Σ' ἓνα σανίδι ὀλόλευκο ἦταν ζωγραφισμένος,
ὁ Ἅγιος Γεώργιος, δαφνοστεφανωμένος.

Καὶ ἀπὸ τότε ἡ Μονὴ πῆρε ὄνομασία,
Ζωγράφου ὀνομάστηκε, Θεοῦ παραγγελία.

Ἡ εἰκόνα κάνει θαύματα σ' ἐκεῖνον ποῦ πιστεύει,
ὁ Ἅγιος Γεώργιος πάντα τὸν προστατεύει.

Κάποτε ἓνας κληρικὸς πῆγε νὰ προσκυνήσει,

δὲν πίστευε στὰ θαύματα καὶ εἶχε δυσπιστήσει.

Καὶ ἔλεγε εἰρωνικὰ, θαῦμα ἢ εἰκόνα κάνει;
δάκτυλο δεξιοῦ χεριοῦ εἰς τὴν εἰκόνα βάνει.

Καὶ κόλλησε τὸ δάκτυλο στὴν μύτη τοῦ Ἁγίου,
ἦτανε θαῦμα καὶ αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἐτράβηξε τὸ δάκτυλο στὴ θέση νὰ τὸ φέρει,
δὲν ξεκολλοῦσε, τὸ ἔκοψαν μὲ κοφτερὸ μαχαίρι.

Τοῦ ἔγινε ἓνα μάθημα γιὰ νὰ μετανοήση,
νὰ τὸ θυμᾶται ἔπειτα σὲ ὅλη του τὴ ζήση.

Κι ἄλλη εἰκόνα ἔφυγε ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη,
ὁ Ἅγιος τὴν ἔστειλε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Ταξίδευσε ἀπ' τὴ θάλασσα τοῦ παναγίου τάφου,
καὶ τὴν ὁδήγησε ὁ Θεὸς εἰς τὴν Μονὴ Ζωγράφου.

* * *

Ἄγιε μου Γιώργη, ἀφέντη μου, μάρτυρα καβαλλάρη,
ἀρματωμένε μὲ σπαθὶ καὶ μὲ χρυσὸ κοντάρι.

Ἄγγελος εἶσαι στὴ θεωρίᾳ, Ἅγιος στὴ θέση,
παρακαλοῦμε βόηθα μας, Ἄγιε στρατιώτη.

Μαρτυρικὸ τὸ τέλος σου, σκληρὰ τὰ βάσανά σου,
τοὺς χριστιανούς στερέωσες μὲ τὸ παράδειγμά σου.

Δικαίως σὲ στεφάνωσε Χριστὸς καὶ Ἐκκλησία,
ἦσουν γενναῖος μαχητὴς γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία.

Γι' αὐτὸ τιμοῦμε οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἱερά σου μνήμη,
κι εἶσαι ἀστὲρι λαμπερὸ μέσ' στὴ χριστιανοσύνη.

Ἀντέγραψα ἀπ' τὸν βίον σου τὰ κατορθώματά σου,
τὴν πίστη σου, τὰ θαύματα, καὶ τὰ μαρτύριά σου.

Γιὰ ὅλους κάνε προσευχή, πολὺ παρακαλοῦμε,
νὰ ὑπακοῦμεν στὸν Χριστόν, κι ἐμεῖς γιὰ νὰ σωθοῦμε.
